

ת"פ 41598/07 - מדינת ישראל נגד מגיד חג'אי

בית משפט השלום בעכו

24 יולי 2017

ת"פ 41598-07 מדינת ישראל נ'

חג'אי

בפני כב' השופט משה אלטר (שופט עמידה)

המאשימה:

מדינת ישראל

נגד

הנאשם:

מגיד חג'אי

nocchim:

ב"כ המאשימה - עו"ד לואן עדאם

הנאשם - nocch

הסגנון - עו"ד שמואל ברזני

[פרוטוקול הושמטה]

הכרעת דין

העובדות שהיו בסיס להגשת כתב האישום: א.

(1) הנאשם הינו עו"ד במקצועו.

(2) המנוח רחיב ابو רומי, שנפטר ביום 15/8/09 (להלן: "המנוח"), היה בחיו הבעלים של 6340/28257 חלקים בחלוקת 50 שבגוש 18582, המתבטאים בשטח של כ 2,113 מ"ר (להלן: "חלוקת הקרקע").

(3) בתאריך 31/8/09 נחתם בין הנאשם לבין מר מוסא שאהין (להלן: "מוסא") זיכרון דברים, אותו ערך הנאשם, למכירת חלקת הקרקע למוסא, תמורת סכום של 340,000 ש"ל (להלן: "זיכרון הדברים"). את הסכום הנ"ל היה אמר מוסא לשלם במספר תשלוםמים, כמפורט

עמוד 1

בזכרון הדברים. זיכרון הדברים הוגש כראיה וסומן ת/29.

בנוסף לנאים ולמוסא חתמו על זיכרון הדברים גם ה"ה עימאד חלאילה, גיסו דאו של מוסא (להלן: "עימאד") וגאנם אבו ריא, שהוא בעברו עו"ד והושעה על ידי לשכת עורכי הדין (להלן: "גאנם"). הם חתמו על זיכרון הדברים כעדים לחתימתם של הנאים ושל מוסא.

(4) עובר לחתימה על זיכרון הדברים הציג הנאים בפני מוסא, עימאד וגאנם, מסמך שכותתו "ייפוי כוח בלתי חזזר", המסביר אותו למכור ולהעביר את זכויותו של המנוח בחלוקת הקרן לצד ג' (להלן: "ייפוי הכוח לטובת צד ג'"). ייפוי כוח זה, שנחזה להיות חתום על ידי המנוח, נושא את התאריך 28/6/09 והנאים חתום עליו כמאשר את חתימת המנוח. ייפוי כוח זה הוגש כראיה וסומן ת/35.

(5) בתאריך 14/9/09 נפגשו הנאים, מוסא, אשטו של מוסא, עימאד וגאנם בלשכת רישום המקראין בנצרת (להלן: "הטאבו"). באותו מועד מסר מוסא לנאים סך של 40,000NL בזמן או בז'ק (על קר חלוקות הגירושאות) ושלושה צ'קים דוחויים בסכום כולל של 285,000NL, כמפורט באישור עליו חתום הנאים, גאנם ועימאד (להלן: "האישור"). האישור הוגש כראיה וסומן ת/31.

(6) בתאריך 14/9/09 נרשמה בטאבו, בתיק 21775/2009 (הוגש כראיה וסומן ת/2) הערת אזהרה על חלקת הקרן, לטובתו של מוסא (להלן: "הערה א'"), בהסתמך על מסמך שכותתו "ייפוי כוח בלתי חזזר", המסביר את הנאים למכור ולהעביר את זכויותו של המנוח בחלוקת הקרן למוסא (להלן: "ייפוי הכוח לטובת מוסא"). ייפוי כוח זה, שנחזה להיות חתום על ידי המנוח, נושא את התאריך 28/6/09 והנאים חתום עליו כמאשר את חתימתו של המנוח. צילום של ייפוי כוח זה הוגש כראיה וסומן ת/36. המקור של ייפוי הכוח נמצא בין המסמכים שהועברו למומחה ליאת רוטנברג, חלק מהמסמכים שהיו אמורים בשקיות, שהוגה כראיה וסומנה ת/51.

הבקשה לרישום הערת אזהרה נושא את התאריך 1/9/09 ונחיזת להיות חתומה על ידי המנוח, והנאים חתום עליה כמאשר את חתימת המנוח. הבקשה נמצאת בין המסמכים שבשקיות ת/51.

(7) בתאריך 22/9/09 נמחקה הערה א', בתיק טאבו 22421/2009 (הוגש כראיה וסומן ת/3), בהסתמך על בקשה לבטל הערת אזהרה, הנושא את התאריך 14/9/07 (מדובר בטעות קולמוס וצריך להיות 09/14), הנחיזת להיות חתומה על ידי מוסא, כאשר החתימה מאושרת על ידי הנאים (להלן: "מחיקה א'"). הבקשה נמצאת בין המסמכים שבשקיות ת/51. צילום של הבקשה הוגש כראיה וסומן ת/37.

(8) בתאריך 12/10/09 שוב נרשמה הערת אזהרה על חלקת הקרןע לטובתו של מוסא, בתיק טאבו 23510/2009 (הוגש כראיה וסומן ת/4), זאת לפי בקשתו של מוסא, בהסתמך על "יפוי הכוח לטובת מוסא" (להלן: "הערה ב"). על הבקשה חתום מוסא בפני מר חיים חן, סגן רשם המקרקעין נצרת.

(9) בתאריך 15/11/09 נמחקה הערה ב', בתיק טאבו 26852/2009 (הוגש כראיה וסומן ת/5), בהסתמך על בקשה לביטול הערת אזהרה הנשאת את התאריך 25/10/09, הנחזה להיות חתומה על ידי מוסא, כאשר חתימת המבקש מאושרת על ידי הנאשם (להלן: "מחיקה ב"). הבקשה נמצאת בין המסמכים שבشكית ת/51.

(10) בתאריך 21/1/10 שוב נרשמה הערת אזהרה על חלקת הקרןע, לטובתו של מוסא, בתיק טאבו 2120/2010 (הוגש כראיה וסומן ת/6), זאת לפי בקשתו של מוסא, בהסתמך על "יפוי הכוח לטובת צד ג' + זיכרון הדברים" (להלן: "הערה ג"). על הבקשה חתום מוסא בפני מורים סוויסה, עוזר בכיר לרשם המקרקעין נצרת.

(11) בתאריך 26/3/10 נמחקה הערה ג', בתיק טאבו 2010/8632 (הוגש כראיה וסומן ת/7), זאת לבקשתו של הנאשם, בהסתמך על "יפוי כוח בלתי חוזר מיום 7/9/09", הנחזה להיות חתום על ידי מוסא, המسمיך את הנאשם לבטל את הערת האזהרה שנרשמה לטובת מוסא על חלקת הקרןע (להלן: "יפוי הכוח של מוסא") + "הסכם ביטול עיסקה" מיום 30/9/09, הנחזה להיות חתום על ידי הנאשם ועל ידי מוסא + "תצהיר על ביטול מכירה/פעולה באיגוד" מיום 7/10/09, שנמסר למיסוי מקרקעין נצרת ביום 23/3/10, הנחזה להיות חתום על ידי הנאשם ועל ידי מוסא (להלן: "מחיקה ג"). "יפוי הכוח של מוסא" נמצאת בין המסמכים שבشكית ת/51.

ראוי לציין כי, ככל, העבודות שפורטו לעיל אינן שונות בחלוקת. באותו מקרים בהם ישנה מחלוקת באשר לאותנטיות של חתימה של המנוח או של מוסא, נכתב שהחתימה "נחזה" להיות החתימה שלהם.

ב. כתוב האישום:

לטענת המאשימה, כעולה מכתב האישום, החתימות על "יפוי הכוח לטובת צד ג'", על "יפוי הכוח לטובת מוסא" ועל הבקשה לרישום הערה א', הנחזהות להיות חתימותו של המנוח, מזוייפות והנאים עשו במסמכים הנ"ל שימוש בידועו כי הם מזוייפים, מתוך כוונה לקבל ממוסא כספים במרמה.

עוד נתען על ידי המאשימה, בכתב האישום, כי החתימות הנחזהות להיות חתימותו של מוסא על הבקשות מיום 22/9/09 ומיום 15/11/09, לביטול הערת האזהרה ועל "יפוי הכוח של מוסא", מזוייפות והנאים עשו במסמכים

אליה שימוש לצורך ביצוע פעולות בטאבו, בידיעו כי המסמכים מזוייפים.

עוד נטען על ידי המאשימה, בכתב האישום, כי בתאריך 31/8/09 קיבל הנאשם ממושא, במרמה, סך של 15,000 ₪ בمزומנים, בתאריך 14/9/09 הוא קיבל ממושא, במרמה, סך של 40,000 ₪ במזומנים ובמועד כלשהו, עובר ל- 5/10/09, הוא קיבל ממושא, במרמה, סך של 222,000 ₪ במזומנים, זאת כתחליף להפקחת צ'ק על הסכום זהה, אותו קיבל ממושא ב- 14/9/09, כמפורט באישור ת/31.

עוד נטען על ידי המאשימה, בכתב האישום, כי במועד כלשהו, שאינו ידוע למאשימה, ניסה הנאשם להפקיד בחשבון הבנק שלו את הצ'ק ע"ס 50,000 ₪, שנמסר לו על ידי מוסא ביום 14/9/09, כמפורט באישור ת/31 ולקבל במרמה את הסכום הנתקב בצ'ק, אך הצ'ק לא כובד.

לכן הגישה המאשימה את כתב האישום שבפני, בו היא מייחסת לנאנם ביצוע מספר עבירות של קבלת דבר במרמה, בנסיבות חמורות (זו עבירה לפי סעיף 415 לסייע לחוק העונשין), מספר עבירות של שימוש במסמך מזוייף (זו עבירה לפי סעיף 420 לסייע לחוק העונשין) וUBEIRA אחת של ניסיון לקבלת דבר במרמה, בנסיבות חמורות (זו עבירה לפי סעיף 415+Sעיף 25 לסייע לחוק העונשין).

ג. תשובה הנאשם לכתב האישום:

בישיבת ההקראה, שהתקיימה ביום 25/11/15, כפר הנאנם, באמצעות سنג'רו, במioxim לו בכתב האישום ומספר ימים לאחר מכן הגיע כפירה מפורטת בכתב (להלן: "הכפירה המפורטת").

לטענת הנאשם, כעולה מהכפירה המפורטת, הוא "...أخذ בייפוי כח כדי לפעול כפי שפועל בשם מוכר הקרן", געשה ניסיון להתקשרות בסכם למכירת חלקת הקרן, עם קונים שגילו עניין ברכישתה "... ואולם אלה הצטירו כלל רצינים וככלאיהם מסוגלים למן רכישת הקרן, לפיכך בוטל הניסיון למכירת הקרן, אשר כלל לא השתכלל לעסקה של ממש".

עוד נטען על ידי הנאשם, בכפירה המפורטת, כי "כל המתואר כאירועים שאירעו בין הרוכש מוסא שאהין לנאנם, אינו נכון והרוכש לא הצליח לשלם ולא שילם בפועל ولو מקדמה בעבור הקרן ולפיכך לא יצאה היוזמה למכר הקרן אל הפועל".

עוד נטען על ידי הנאשם, בכפירה המפורטת, כי בנגדו לנטען בכתב האישום, הוא לא הגיע ולא השתמש בשום מסמך מזוייף.

ד. הרואית שהובאו:

עמוד 4

לאור כפירת הנאשם, הביאו הצדדים עדיהם ואת שאר ראיותיהם.

מטעם המאשימה העידו 7 עדים: מר אסף קוריס (להלן: "אסף"), שבמועד הRELONTO לכתב האישום שמש כראש המקרקעין נצרת, מר מוחמד ابو רומי, בנו של המנוח, (להלן: "בנו של המנוח"), רס"ב אלון טויזנר, חוקר במחבל הונאה צפון של משטרת ישראל, שביצע את רוב פעולות החקירה בתיק (להלן: "אלון"), מוסא, גאנם, עימאד והגב' ליאת רוטנברג (להלן: "ליאת"), שבמועד הRELONTO לכתב האישום שירותה במשטרת ישראל, במעבדת המסתכים, כ厰ומחהית לכתב יד.

ן הוגש מטעם המאשימה 54 מוצגים, רובם מסמכים, סומנו ת/1 - ת/54.

מטעם ההגנה העידו 3 עדים: הנאשם, שבחר להעיד לאחר שהסבירו לו זכיותו לפי סעיף 161 לחס"פ, ابو של הנאשם, מר אחמד חיג'אי (להלן: "אבי של הנאשם") ומר ג'iad ابو רומי, בן דודו של המנוח (להלן: "ג'iad").

ן הוגש מטעם ההגנה 13 מסמכים, סומנו נ/1 - נ/13 (לא כולל המסתכים שהוגש במהלך עדותו של מר יצחק חיג'אי, שהוצאו מתיק המוצגים, כמפורט בהמשך).

ראוי לציין כי נשמעה גם עדותו של מר יצחק חיג'אי, מומחה מטעם ההגנה, אולם עדותו הופסקה באמצע חקירותה הנגידית, מהטעמים שפורטו בפרוטוקול ישיבת יום 1/3/17, ובהסכמה הצדדים הוצאו המוצגים שהוגש במהלך עדותו (מושגים נ/14, נ/15 ות/55) מתיק המוצגים, מה שהופך את עדותו החקיקית לבלי רלוונטיות.

עוד ראוי לציין כי בסופו של דבר החלטה ההגנה לוותר על העדתו של עד מומחה אחר מטעמה.

ה. דין:

(1) כאמור, מיוחס לנאים ביצוע עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ושימוש במסמר מזויף.

מהר שבספט פלילי עסקין ומחר שהנאשם כפר ביצוע העבירות הנ"ל, שומה על המאשימה להוכיח, מעבר לכל ספק סביר, את העובדות הרלוונטיות לבעית העבירות הנ"ל, הינו: שהנאשם קיבל בגין העיטה נשוא כתוב האישום סכום כולל של 277,000 ₪ או את חלקו, שהנאשם הפקד את הציק על סך של 50,000 ₪ בחשבון הבנק שלו בניסיון לקבל את הסכום הננקוב בו ושהחתימות של המנוח על שני "יפוי" הכוח ועל הבקשה לרשום הערת האזהרה המזכה בתיק טאבו 21775/09 (מושג ת/2) ושל מוסא על הבקשות לבטל הערת אזהרה בתיק טאבו 26852/09 (מושג ת/5), ו- 09/09 (מושג ת/3) וכן על "יפוי" הכוח של מוסא, שהוגש לתיק טאבו 8623/10 (מושג ת/7), מזויפות.

כבר כאן אני מוצא לנכון לציין כי כל ארבעת המעורבים בעיטה, שבסופו של דבר לא יצאה אל הפועל,

הינו הנאשם, מוסא, עימאד וגאנם, השאירו עלי רושם בלתי אמין, בלשון המעתה. בעדויותיהם ובהודעותיהם במשפטה הtagלו סתרות מהותיות רבות וחוסר היגיון, שלחלקם התייחסו באין כוח הצדדים בסיכוןיהם, עד כי אין אני יכול לחתם אמון בדברים שאמרו, אלא אם כן יש בנמצא תימוכן בראשות אחרות ו/או בהגינום של דברים, כפי שיפורט בהמשך.

עוד אני מוצא לנכון לציין כי בחקירה הפרשה על ידי המשטרה הtagלו לא מעט מחדלי חקירה, שלחלקם היפנה הסניגור.

עדויותיהם הבלתי אמינות של כל המעורבים ומחדי החקירה, גרמו לכך שרבי הנסתור על הנגלה בפרשיה נשוא כתוב האישוםומי שנחנה מכך הוא הנאשם, שזכה להינות מהספק כל אימת שקיים ספק סביר.

אתה, להלן, לכל אחת מהעבירות המียวחות לנאשם בנפרד.

(2) העבירה של קבלת דבר במרמה בנסיבות חמימות (מדובר בריבוי עבירות):

(א) אין חולקין כי על פי זיכרון הדברים (ሞצג ת/29) התחייב מוסא לשלם עבור רכישת חלקת הקרקע, סה"כ 340,000 ₪. לטענת המאסימה שילם מוסא לנאשם סכום כולל של 277,000 ₪, באופן כדלקמן: סך של 15,000 ₪ בזמןן, במעמד החתימה על זיכרון הדברים, סך של 40,000 ₪ בזמןן, בתאריך 14/9/09 וסך של 222,000 ₪ בזמןן, עבור ל- 5/10/09. כתחליף להפקדת צ'ק על סכום זה, שזמן פירעונו היה 5/10/09.

אבה נבדוק, להלן, לגבי כל אחד מהתשלומים הנטענים האם ביצוע התשלום הוכיח מעבר לכל ספק סביר.

(ב) בהתיחס לתשלום ע"ס 15,000 ₪ - כפי שהוסכם בין הצדדים, כעולה מזכרון הדברים, מוסא התחייב לשלם, במעמד החתימה על זיכרון הדברים, סך של 15,000 ₪.

ראוי לציין כי בעדותו בפניו (עמ' 121, 122 לפרטוקול, ישיבת יומם 26/12/16) טען הנאשם כי עפ"י המוסכם צריך היה מוסא לשלם באותו מועד סך של 150,000 ₪ וזה הסכום אותו רשם הנאשם בזיכרון הדברים ואין הוא יודע מי מחק את הסיפה 0 (כפי שרואים במווצג ת/29, היה רשום 150,000 ₪, והסכום תוקן ל- 15,000 ₪ על ידי מחקת הסיפה 0), אולם אין אני מאמין לו בעניין זה. לא רק שכיל יתר הנוגדים במעמד החתימה על זיכרון הדברים (מוסא, גאנם ועימאד) העידו כי הסכום המוסכם היה 15,000 ₪ ובטעות נרשם 150,000 ₪ וכן הסכום תוקן, אלא שהנאשם

עצמו אומר בהודעתו מיום 6/1/16 (מו"ג ת/16, שורות 56-62), כי הסכם אותו היה אמר מוסא לשלם באותו יום הוא 15,000 ₪ וגם מהדברים שאמר בהמשך הودעה (shoreot 231-238) ברור שהוא הסכם עליון והסכם. אגב, במהלך חקירתו מיום 6/1/16 הציג לו החוקר אלף צילום של זיכרון הדברים והנאם אישר כי זה זיכרון הדברים עליון דבר בחקירה, אותו ערך וכתב. באותו ההזמנה לא אמר מילה על כך שהסכם תוקן מ- 15,000 ₪ ל- 150,000 ₪ (shoreot 226-230) (שם 16) ללא ידיעתו ואו ללא הסכמתו. אין צורך לומר שהדבר אומר דבר שני. עוד אחד משקרים של הנאם.

בהתיחס לתשלום זה העידו עימאד, גאנם ומוסא שהסר של 15,000 ₪ שולם לנאם בזמןם במעמד החתימה על זיכרונות הדברים. הנאם הכחיש, טען שלא שולמה לו פרוטה. אם בכך היה מסתיים העניין, היה הנאם נהנה מהספק, לאור אי אמינותם של עימאד, מוסא וגאנם (יש לזכור ששקרים הנאם אינם יכולים לבוא למקום ראיות שהتابיעה אמורה להביא). אלא שאין זה המצב. בתאריך 14/9/09 נפגשו הצדדים בטאבו. באותו מעמד נכתב האישור (מו"ג ת/31) עליון חתום על הנאם, גאנם ועימאד. אומנם עת נחקר הנאם במשטרת הוא טען כי איןנו מזהה את חתימתו על האישור ואין הוא זכר שהוא חתום עליון (shoreot 255-259), אולם עדות בפניו הוא הודה כי הוא חתום עליון, יחד עם גאנם ועימאד (עמ' 122 לפרטוקול ישיבת יום 26/12/16, שורות 4, 5). עיון בת/31 מלמד כי במסמך זה מאשר הנאם, בחתימתו, כי קיבל סך של 40,000 ₪ + צ'ק על סך 50,000 ₪ + צ'ק ע"ס 222,000 ₪ + צ'ק פיקדון על סך 13,000 ₪. חישוב פשוט מלמד שהה"כ קיבל הנאם באותו יום סך של 325,000 ₪ (חלק בזמןם וחלק בצדדים, כගירסת עד הتابיעה או הכל בצדדים, כगירסת הנאם).

לאן נעלמו ה- 15,000 ₪ הנוספים ? שהרי אין חולקין כי המחיר עליו הוסכם היה 340,000 ₪. אין ספק בעיני כי אולי היה ממש בעונת הנאם לפיה הסך של 15,000 ₪, שהיא אמרו להיות משלם ב- 31/8/09, לא שולם לו, הוא היה דורש כי הוא ישולם לפחות לפחות לפני החתימה על ת/31, או לפחות דרש ומתקבל גם צ'ק על הסכם זהה, שהרי לא נשמעה מפיו הטענה שהוא הסכים לוותר על תשלום סכום זה.

אם לא די באמור לעיל, כפי שיווהר בסעיף משנה ג' להלן, בתאריך 14/9/09 רשם הנאם הערת אזהרה לטובת מוסא. כלום היה רושם את הערת האזהרה אלמלא כבר שולם לו הסך של 15,000 ₪ ? כלום היה בכלל מסכימים להיפגש עם מוסא והאחרים בטאבו בנצרת "... על מנת להשלים ולהמשיך בעיסקה", כפי שהuid בפניו (עמ' 121 לפרטוקול ישיבת יום 26/12/16), אם עברו שבועיים מאז היה מוסא אמר לשלם את ה- 15,000 ₪ והסכם טרם שולם ?

אגב, אף כי הדבר אינו דרוש לצורך הקביעה כי הוכח שהנאם קיבל ממוסא את הסך של 15,000 ₪ בזמןם, הנסי דוחה את טענותו לפיה לא הוא כתב את האישור מו"ג ת/31, שכן גירסת עימאד, מוסא וגאנם, לפיה הנאם הוא שכותב אישור זה, נתמכת בחווות דעתה של לייאת (מו"ג ת/49), שמצאה התאמנה בתוכנות כתיבה בין המסמכים אותם סימנה ד' (הסכם ביטול עסקה מיום

9/09/30) ה' (זיכרון הדברים) ו- ו' (האישור מיום 09/09/14), לבין דוגמאות כתוב היד של הנאשם. בהקשר זה ראוי לציין המסמכים אוטם היא סימנה באותיות ד' ו- ו', אין ולא הייתה מחלוקת בין הצדדים כי הם נכתבו על ידי הנאשם. ראוי לציין שעל קביעתה של ליאת בחותם הדעת בעניין זה (סעיף ד' לתוכאות הבדיקה), היה כלל לא נחקרה על ידי הסניגור בחקירה הנגדית.

אני קובע, איפוא, כי הוכח מעלה לכל ספק סביר שה הנאשם קיבל ממוסא, ב- 09/08/31 או בסמוך לכך, ובכל מקרה לפני ה- 09/09/14, סך של 15,000 ₪ על חשבונ העיסקה נשוא כתוב האישום.

(ג) **בהתיחס לתשלום ע"ס 40,000 ₪** - גם פה הגירסאות חולקות. אילו היה מדובר רק בגירסאות של עימאד, מוסא וגאנם, הבלתי אמינים, מול גירסת הנאשם, שאינה חפה מסתירות מהותיות בעניין זה (כך, למשל, בהודעתו ת/16 שורות 264-266 הוא אמר כי ה- 40,000 ₪ ניתנו לו בצד'ק, לא במזומנים, והצד'ק לא הופקד כי מוסא התקשר אליו לפני מועד הפירעון שלו וביקש ממנו לא להפקיד את הצד'ק משום שאין כיסוי הצד'ק. לעומת זאת, בעדותו בפניי מסר גירסה שונה בתכלית, לפיה מוסא נתן לו הצד'ק לאותו יום וגאנם נסע לפרוע את הצד'ק ואז הוא התקשר אל הנאשם ו אמר לו שאין כיסוי הצד'ק - עמ' 122 לפרטוקול ישיבת יומם 26/12/16), היה מקום לזכות את הנאשם מחמת הספק בעניין זה, אלא שהעובדה כי הנאשם רשם באותו יום הערת אזהרה לטובת מוסא, בתיק טאבו 21775/2009 (מצג ת/2) ולא ביטל אותה באופן מיידי עוד באותו יום או לפחות למחמת, לאור אי תשלום הסך של 40,000 ₪ ולמרות שבעדותם מיום 16/12/26 אמר כי כאשר גאנם ביקש לו שאין כיסוי הצד'ק הוא אמר לגאנם "... שהគול בטל ומבטול ואין עיסקה", תומכת בגירסה לפיה הסך של 40,000 ₪ אכן שולם לו.

כאן המקום לציין כי לא נعلم ממי שה הנאשם הבהיר בטעק' שהוא זה שרשם את הערת האזהרה ביום 09/09/14, אולם גם בעניין זה אין אני מאמין לו, שכן רק הוא החזיק בבקשתו לרשום הערת אזהרה וביפוי הכוח לטובת מוסא, החתוםים לכארה על ידי המנוח, ולכן רק הוא יכול היה להגיש אותם לטאבו ב- 09/09/14 כדי לרשום את הערת האזהרה. בהקשר זה ראוי לציין כי אין חולקין שה הנאשם מסר למוסא רק ייפוי כוח בלתי חוזר מקורי אחד, והוא ייפוי הכוח לטובת צד ג', שכן זהו ייפוי הכוח שהוא מצוי בידי מוסא, שהרי מוסא הוא שהגיש אותו לביהם"ש במהלך עדותו מיום 16/10/26 (עמ' 81 לפרטוקול). וכייד הגיע ייפוי כוח זה לידי מוסא אם לא נמסר לו ע"י הנאשם, עובר לחתיימה על זיכרון הדברים?

כאשר נשאל הנאשם איך זה יכול להיות שהמקור של ייפוי הכוח לטובת צד ג' הגיע למוסא הוא השיב "יכול להיות שאינו התבבלתי ומסרתי לו את ייפוי הכוח לטובת צד ג' במקום ייפוי הכוח לטובת שהאין" (עמ' 137 לפרטוקול ישיבת יומם 26/12/16 שורות 24-22).

כך שברור כי המקור של ייפוי הכוח לטובת מוסא, שהוגש לטאבו ב- 09/09/14 לצורך רישום הערת האזהרה (ייפוי הכוח המקורי הזה נמצא בין המסמכים שהועברו לליית בחילה שסומנה כМОזג ת/51. על פניו ייפוי הכוח המקורי מצוין שהוא מתוך תיק טאבו 21775/09, הוא התיק של רישום

הערת האזהרה מיום 9/09/14), לא היה בידי מוסא והוא לא יכול היה לרשום את הערת האזהרה, כפי שנisa לטען הנאשם, מה גם שה הנאשם לא מסר כל הסבר לכך שהבקשה לרישום הערת אזהרה, אותה חתום לככורה המנוח בנסיבות הנאשם והוא נשarra ברשותו, הגיעה לתיק טאבו 21775/2009.

הינה כי כן, ההסבר הגינוי היחיד לכך שהמקרה של הבקשה לרישום הערת אזהרה + המקרה של ייפוי הכוח לטובת מוסא הוגשו לתיק טאבו 21775/2009, הינה שה הנאשם הוא שהגישם ב- 14/9/09, כאשר רשם את הערת האזהרה.

זאת ועוד, כפי שמצוין באישור ת/31, שכפי שקבעתי בסעיף משן ג דלעיל נכתב על ידי הנאשם ובכל מקרה אין חולקין כי הנאשם חתום עליו ולא בטען על ידו כי הוא חתום עליו מבלתי לקרוא את הכתוב בו (אם אומנם אישור זה לא נכתב על ידו), במעמד החתימה על האישור קיבל הנאשם "... סך של 40,000 ₪ (ארבעים אלף שקלים בלבד) + צ'ק ע"ס 50,000 ₪ חמישים אלף ל"י תאሪיך פירעון 5/10/09 צ'ק מס' 10501 וצ'ק ע"ס 222,000 ₪ מאתיים עשרים וחמשים אלף ל"י תאሪיך פירעון 5/10/09 שמספרו 10502 וצ'ק פיקדון עבור מס' הצ'ק, כפי שדаг לרישום לגבי כל מזומנים באותו יום, היה הנאשם רשום זאת באישור, תוך ציון מס' הצ'ק, וכך שדаг לרישום לגבי כל אחד משלושת הצ'קים האחרים ואם אומנם לא הוא כתוב את האישור, קטענוו, היה מסרב לחתום על האישור מבלתי שהדבר יתוקן וירשם במפורש שמדובר בצ'ק.

אגב, באותו אישור מופיעעה הערת בזו הלשון: "... במידה והסכום של הצ'קים לא יפרע בתבטול הערת האזהרה ויחשב הדבר כהפרת הסכם". הערת זו מלמדת שני דברים: א'- שבאותו יום נרשםה הערת אזהרה. ב'- שהסכום של 40,000 ₪ אכן שולם, בין אם התשלום היה בזמן או בצד. אם אומנם היה בצד והצד לא היה נפרע, קטענוו, הנאשם מודיעו הנושא לא דאג למחייבת הערת האזהרה באותו יום, או לפחות למחמת, אלא עשה זאת רק ב- 9/09/22, כפי שניתן ללמידה ממוצג ת/3 (תיק טאבו ?)(22421/2009)

אכן ניתן לתהות מדוע טרח הנאשם למחוק את הערת האזהרה ב- 9/09/22, אם אומנם קיבל את התשלומים של 15,000 ₪ ו- 40,000 ₪ ? כפי שציינתי לעיל, בפרשיה זו רב הנסתור על הנגלה. תשובה אפשרית לתהיה זו הינה העובדה כי בתאריך 9/09/21 הגיע בנו של המנוח לטאבו, כדי לבצע אי אלו פעולות בעקבות פטירתו של המנוח (כך עליה משאלות הסניגור את מוסא, בעמ' 103 לפרטוקול, שורות 24, 25). אין להוציא מכלל אפשרות שהדבר נודע לנאים וכן מיהר למחמת, ה- 9/09/22, לטאבו כדי למחוק את הערת האזהרה. בהקשר זה ראוי להפנות לדברים שאמר בנו של המנוח, בהודעתו במשטרה, כפי שצוטטו על ידי הסניגור (בעמ' 24 לפרטוקול, שורות 13, 14) "פנינו לעוז מג'יד חיג'אי ז' והעבכנו לו דרך האנשים שאחננו יודעים על הזיהוף ואז הוא פנה וביטל את הערת האזהרה".

סיכומו של דבר, אני קובע כי הוחך מעבר לכל ספק סביר, כי ביום 09/09/14 קיבל הנאשם סך של 40,000 ₪ על חשבון העיסקה.

(ד) **בהתיחס לתשלום הסך של 222,000 ₪** - בכתב האישום נטען כי הנאשם קיבל את הסכום הנ"ל ממוסא "במועד מדויק שאין ידוע למאשמה", עובר לתאריך 09.5/10/09...". כתחליף להפקד צ'ק על סכום זה, שנמסר לנאמן על ידי מוסא ב- 14/9/09. לא רק שלא הובאה כל ראייה לכך שסכום זה ניתן על ידי מוסא לנאמן, אלא שלפי גירושו של מוסא עצמו הוא לא נתן סכום זה לנאמן אלא לגאנם, על מנת שגאנם יעבירו לנאמן. גאנם הכחיש כי קיבל סכום זה ממוסא ו/או כי העבירו לנאמן (עמ' 57 ו- 58 לפרטוקול). גם עימאד הכחיש מתן סכום זה על ידי מוסא ואמר (עמ' 71 לפרטוקול) כי מוסא שיקר כשהטען כי נתן לגאנם ביד 220,000 ₪ בمزומנים. בין אם מוסא הוא שיקר, או שמא גאנם ועימאד הם ששיקרו, אין בגירסה של אף אחד מהם כדי להוכיח שהסר של 222,000 ₪ ניתן לנאמן ו/או הגיע לידי.

אני קובע, איפוא, כי לא הוחך שמוסא נתן לנאמן את הסך של 222,000 ₪.

מהאמור בסעיף משנה ב', ג' ו- ד' דלעיל, עולה כי הוחך מעבר לכל ספק סביר שהנאמן קיבל ממוסא, על חשבון העיסקה, סכום כולל של 55,000 ₪ (15,000 ₪ + 40,000 ₪).

העבירה של ניסיון לקבלת דבר במרמה, בנסיבות חמימות:

בمعد החתימה על האישור, מוצג ת/31, מסר מוסא, בין היתר, צ'ק ע"ס 50,000 ₪ שמספרו 10501, שמועד פירעונו ב- 09/10/5. לפי הנטען בכתב האישום, "במועד מדויק שאין ידוע למאשמה, הנאשם ניסה להפקיד את הצ'ק... בחשבון הבנק שלו ולקיים במרמה את הסכום הנקוב בצ'ק, אך הצ'ק לא כובד".

הנאמן הכחיש זאת וטען שצ'ק זה, כמו שאר הצ'קים, היו אצל גאנם. בין אם גירושו נכונה או לא, הרי שמעיוں בצלום הצ'ק (מוצג ת/38), עולה כי הצ'ק הינו לפוקודת "חברה ישראלית לרכב בע"מ" (כנראה שהצ'ק נמסר על ידי מוסא ללא ציון שם הנפרע). על פני הצ'ק רשם, בין היתר, כי "אין כסוי מספיק", מה שמלמד כי הצ'ק הופקד בבנק לפירעון, אולם לא הובאה כל ראייה לכך שהוא הופקד בחשבונו של הנאשם דווקא.

און ספק שמדוברפה במחדר חקירה, אחד מני רבים. מאחר שהנאמן הכחיש כי הפקיד את הצ'ק בחשבונו ולאור העובדה כי שם הנפרע אינו שמו של הנאשם, היה על היחידה החוקרת לבירר עם החברה הנ"ל ו/או בחשבון הבנק של הנאשם, מי והיכן הפקיד את הצ'ק לפירעון.

בכל מקרה, ברור כי לא הובאה אפיו ראיית ראייה לכך שהצ'ק הופקד בחשבון הבנק של הנאשם /או כי הנאשם עשה ניסיון(Clash) לגבות את סכום הצ'ק.

לא נעלם ממי כי על ת/38 כתובה, לכארה, התחייבות של הנאשם להחזיר את הצ'ק לעימאד /או למוסא, אולם אין בהתחייבות זו כדי להוכיח שהנ帀ט הוא שניסה לגבות את סכום הצ'ק /או כי הוא זה שהפקידו בחשבון הבנק שלו. בהחלטת "תכן שהצ'ק הגיע לידי צד ג'", "חברה ישראלית לרכב בע"מ", ואחריו שהצ'ק חולל באוי פירעון הוא נמסר לנ帀ט, שהתחייב להחזירו בשל העובדה שהעסקה בסופה של דבר בוטלה.

אני קובע, איפוא, כי לא הוכח שהנ帀ט ניסה להפקיד את הצ'ק בחשבון הבנק שלו ולקבל במרמה את הסכום הננקוב בו.

העבירה של שימוש במסמך מזוייף:

(4)

(א) מדובר בריבוי עבירות, המתחולקות ל- 2 קבוצות. האחת - שימוש במסמכים בהם, לטענת המאשימה, זיופה חתימתו של המנווה והשנייה - שימוש במסמכים בהם, לטענת המאשימה, זיופה חתימתו של מוסא.

اذן, להלן, בכל אחת משתי הקבוצות הנ"ל בנפרד.

(ב) במסמכים שלגביהם נטען כי זיופה חתימתו של המנווה כוללים את ייפוי הכוח לטובת צד ג' את ייפוי הכוח לטובת מוסא ואת הבקשה לרשום הערת אזהרה בטיק טאבו 2009/21775. על מנת שנייתן יהיה לבדוק את טענת הזיווף ביקש אלון מבנו של המנווה שימצא לו מסמכים עליהם מופיעה חתימתו של המנווה. בעקבות בקשתו, מסר לו בנו של המנווה "חוזה נשואין" של המנווה משנת 1965 (ሞצג ת/12), "חוזה נשואין" של אחותו, בתו של המנווה, משנת 1999 (ሞצג ת/11) ונוסף לבקשתה להיתר בניתה החדש 2/70 (ሞצג ת/13). מסמכים אלה + בקשה לרשום הערת אזהרה מיום 9/3/08 (ሞצג ת/14) נשלחו למעבדת המסמכים במד"פ. ראוי לציין כי, כפי שהודה בינו של המנווה, הוא לא ראה את המנווה חותם על אף אחד מהמסמכים הנ"ל. הוא גם לא מומחה לחתימות (עמ' 26 לפרוטוקול, שורות 6-4). لكن לא ברור על סמך מה טוען ב"כ המאשימה בסיכון, כי אלה "מסמכים אותנטיים הנושאים את חתימת אביו". אין אני מסכימים עמו כי "... על אף שהעד לא היה עד ישיר לחתימתם על ידי אביו המנווה, הרי שיש לקבוע כי מדובר במסמכים שנחתמו על ידי המנווה, שכן זו המסקנה המתבקשת מכוח ההיגיון והשכל הישראלי", הגם שאני מסכימים עמו כי "אין כל היגיון בכור שהעד ימסור מסמכים שאינם אותנטיים". איני מטיל ספק בכך שבנו של המנווה מסר את המסמכים הנ"ל מתוך אמונה כי אביו חתום עליהם, אולם אמוןתו זו אינה יכולה

לבוא במקומם הוכחה פוזיטיבית שהמנוח באמת חתום עליהם. בהקשר זה ראוי לציין שבמשפט פלילי עסקינו.

סבירני שדי בכך כדי לעורר ספק סביר באשר להיות החתימות על המסמכים הנ"ל חתימותו של המנוח.

זאת ועוד, ליאת, שהתבקשה לבדוק את המסמכים שנשלחו אליה וליתן חוות דעת בעניין, כתבה בחוות דעתה (ሞצג ת/49) כי החתימה הנחזית להיות חתימת המנוח על יפי הכוח לטובת צד ג' אינה זהה לחתימה על יפי הכוח לטובת מושא. אם אומנם הנאשם הוא שזיף החתימות, כפי שנטען על ידי ב"כ המשימה בסיכון (למרות שהנואם לא הושם בביצוע הזיף), היכן זה שאי התאמה בתוכנות הכתיבה של שתי החתימות ?

זאת ועוד, כפי שעה מuin במקור של מוצג ת/50 (החלק הפנימי של כריכת תיק העבודה של ליאת), שבהתבסס על מה שנכתב שם על ידי ליאת, היא ערכה את חוות הדעת,علاה, לכאהра, כי נכתב שם:

"א. התאמה של החתימות א'-ג' (אליה החתימות על 2 יפי הכוח הבלתי חוזרים ועל הבעקשה לרשום הערת אזהרה, הנחזות להיות של המנוח - מ.א) עם דוגמאות של רחיב דיאבabo רומי.

ב. ד-ו (אליה צילומים של הסכם לביטול עסקה מיום 30/9/09, זיכרון הדברים מיום 31/8/09 וה"אישור" מ- 14/9/09 - מ.א) סביר מאוד עם מג'יד חיגאנז..."

ג. מושא שאהן - מספר אי התאמות עם ז-ט (אליה יפי כה בלתי חוזר מיום 9/9/09, בקשה לביטול הערת אזהרה מיום 15/11/09 ובקשת לביטול הערת אזהרה מתיק טאבו 22421/2009, הנחזים להיות חתום על ידי מושא - מ.א)."
"

ליأت טענה אומנם בעדותה שלא מדובר באות "א" אלא במילה "אי", אולם כפי שציינתי בהערה לפרוטוקול (עמ' 138 לפרוטוקול ישיבת יום 16/12/16, שורות 17-20), ההיגיון אומר שמדובר באות א'. אציג כי איןני חושד שלאי שיקלה, אולם אין להוציא מכלל אפשרות כי כאשר כתבה את חוות הדעת, בהתבסס על הממצאים שציינה על כריכת תיק העבודה ומבל' לחזור ולבדק את המסמכים, היא סקרה, בטעות, כי נכתב "אי התאמה" ולכן כתבה את שכותבה בחוות הדעת.

ראוי לציין כי ליאת לא שיכנעה בעדותה כי כל 5 דוגמאות החתימה של המנוח שנשלחו אליה על ידי אלון (2 חתימות על ת/13, אחת על ת/12, אחת על ת/11 ואחת על "בקשה לרישום הערת אזהרה") נחתמו על ידי אותו אדם, שהרי היא אישרה, אומנם בחצי פה, כי היא לא ביצעה בדיקה של התאמת בין תכונות הכתיבה השונות של החתימות ב- 5 הדוגמאות. משכך, איך היא יכולה לקבוע שככלן חתימות של המנוח, במיוחד כאשר על פניו נראה שהחתימות אינן זהות? סביר להניח שיצאה מטעם הנחה שכך הוא משום שלאון צין כי אלה מסמכים עליהם חתום המנוח.

אגב, לא ברור לי מדוע משימת הבדיקה של אותנטיות החתימות על המסמכים שלגביהם היה קיים חשד לזיוף, הוטל על מומחית להשוואת כתבי יד ולא על גרפולוגית, שזה תחום מומחיותם. עוד מחדל חקירה?

סבירני שדי בכל האמור לעיל כדי לבסס קיומו של ספק סביר, באשר להיות חתימתו של המנוח על המסמכים הנ"ל מזויפות, ספק ממנו זכאי הנאשם להינות.

(ג) לגבי המסמכים שלגביהם נטען כי זיופה חתימתו של מוסא, לא הצלחה ליאת לקבוע אם מדובר בחתימתו של מוסא או בחתימה מזויפת, זאת בשל העובדה כי החתימות שנשלחו לה לבדיקה (המופיעות על המסמכים אותם סימנה באותיות ז', ח' ו-ט') "הין מצומצמות באיכות ובכמות תכונות הכתיבה שבהן", גם שמצוה "... מספר אי התאמות בתכונות כתיבה" בין החתימות הנ"ל לדוגמאות כתב ידו של מוסא.

כל שנוצר לנו, איפוא, זה גירסתו של מוסא, לפיה חתימתו על המסמכים הנ"ל זיופה, לעומת גירסתו של הנאשם, לפיה מוסא חתום על המסמכים הנ"ל בפנוי. משזה המצב ולאור חוסר האמיןנות, הן של מוסא והן של הנאשם ולאור חוות דעתה של ליאת, אין מנוס מלקבוע כי לא הוכח מעבר לכל ספק סביר, כי החתימות הנחות להיות חתימותו של מוסא על הבקשה לבטל הערת אזהרה בתיק טאבו 22421/2009, על הבקשה לבטל הערת אזהרה בתיק טאבו 2009/26852 ועל ייפוי הכוח הבלתי חוזר מיום 7/9/2009, מזויפות.

(ד) מהאמור בסעיף משנה ב' וג' דלעיל, עולה כי לא עלה בידי המأشימה להוכיח מעבר לכל ספק סביר כי חתימותם של המנוח /או של מוסא על המסמכים שפורטו לעיל, זיופו. لكن לא ניתן להרשיע את הנאשם בביצוע העירה של שימוש במסמך מזויף.

למניעת ספיקות הנני להבהיר כי לא נעלם ממי שמתעוררים סימני שאלה באשר לנסיבות החתימה של המנוח על ייפוי הכוח ועל הבקשה לרישום הערת אזהרה, כחודשים לפני שעיסקה מכירת חלקת הקרקע למושא התגבשה סופית ונחתם זיכרון הדברים, אולם הנאשם נתן הסבר

אפשרי. בהקשר זה ראוי לציין כי גם לגירסת מוסא העiskaת התחלת להבהיר כבר בחודש יוני 2009 (ראה הودעתו, מוצג נ/9, שורה 11).

גם לא נعلم מمنyi כי מתוערים סימני שאלה באשר לנسبות חתימתו של מוסא על ידי הכוח לביטול הערת האזהרה ועל הבקשה לביטול הערת האזהרה, כאשר מיד לאחר ביטול הרישום הוא הולך ומחדש את רישום הערת האזהרה, אולם לאור אי האמינות של מוסא לאור העובדה שבפרשיה שבפני רב הנstro על הנглаה, כפי שכבר ציינתי לעיל, אין להוציא מכך אפשרות חתום על הבקשה לביטול הערת האזהרה בתיק טאבו 22421/2009 ועל ידי הכת שמוסא חזר עוד לפני התפוצצות העiskaת (ידי הכת הינו מ- 9/9/09 והבקשה הינה מ- 14/9/14), כפי שנוהג בעסקאות מקרקעין, זאת כדי להבטיח שבקרה של ביטול עיסקה, לאחר רישום הערת האזהרה לטובה הקונה, ניתן יהיה לבטל את הרישום, ללא צורך "להוציא" אחרי הקונה. אשר לבקשת לביטול הערת האזהרה בתיק טאבו 26852/09, עליה חתום מוסא, לכואלה, ב - 9/10/25, בהחלט יתקן כי הסכים לחתום עליה כדי "להראדים" את הנאשם ולתת לו להאמין שהערת האזהרה נמחקה מיד לאחר מכן והידש אותה, בתגובה שהדבר לא יודע לנאים. הכל בוגדר ספקולציות, אולם כאמור, במשפט פלילי עסקין וכאשר אין וודאות וקיים ספק סביר, זכאי הנאשם להינות מכך.

הערות לפני סיום:

(1) אף כי הנאשם חתום על זיכרון הדברים מכוח ידיים כוח שקיבל, לכואלה, מהמנוח, הוא לא טרח לציין זאת בזיכרון הדברים הנראה, על פניו, זיכרון דברים העוסק בעיסקת מקרקעין בה הנאשם מוכר חלקת קרקע שבבעלותו. סבורני כי גם אם הקונה היה מודע לכך שה הנאשם מוכר קרקע של אחר, כמוופה כוח, היה על הנאשם לציין זאת בזיכרון הדברים. ביחס, כאשר מדובר בעורף דין.

(2) גם שני ידיים כוח, עליהם חתום לכואלה המנוח ביום 28/6/09, נושאים את הכותרת "ידיים כוח בלתי חוזר", אין הם כאלה, שכן כדי שיידיים כוח יהיה בלתי חוזר נדרש שתוקם לאדם שלטונו ניתן ידיים כוח זכות כלשהי, שלhalbחתה ניתן ידיים כוח ובמקרה שלנו, ב - 9/6/28, חדשניים לפני שנחמת זיכרון הדברים, טרם קמה למוסא זכות כלשהי. בוודאי לא קמה זכות ל"צד ג'" עולם שם. כלל לא ניתן לתת ידיים כוח בלתי חוזר לטובה הצד ג'. סבורני שה הנאשם, כעורף דין, היה מודע לכך שיידיים כוח עליהם חתום הנאשם, לגירושו, אינם אלא ידיים כוח רגילים, שתוקףם התבטל עם מותו של המנוח וכי אכן לא היה רשאי לחתום מכוחם על זיכרון הדברים ועל שאר המסמכים עליהם חתום בשמו של המנוח.

אני, כשלעצמו, מאמין כי הנאשם ניצל את עובדת מותו של המנוח - עובדה שהיתה ידועה לו לפני החתימה על זיכרון הדברים - כדי למכור את חלקת הקרקע ולשלול את התמורה או את חלקה

(למקרה ועימאדו /או גאנם היו שותפיו לניסיון המרימה) לכיסו, תוך העלמת העניין מירושיו של המנוח, אולם אמונהית אינה יכולה לבוא במקום ראויות המוכיחות זאת מעבר לכל ספק סביר, וספק כזה קיים, שכן לא ניתן לשלוול לחלוון שהנאשם, למטרות היותו עו"ד שעוסק גם בענייני מקרקעין, לא היה מודע לכך שיפוי הכוח אינו יפוי כוח בלתי חוזרים. מכל מקום לא הוכח כי הוא היה מודע לכך.

(3) עפ"י גירסת הנאשם, כפי שנמסרה בעדותו בפני (עמ' 120 לפרטוקול ישיבת יום 16/12/26), הוא הגיע לנחם את בני משפחת המנוח בשלושה ימים אחרי פטירתו, כשחזר מטיול בדרום הארץ אז פגש את וואפיק אבו רומי (להלן: "וואפיק") לו הוא סיפר, לטענותו, כי יש לו יפוי כוח בלתי חוזר מהמנוח ועל העיטה המתגבשת עם מוסא ובקש ממנו לספר זאת לירושי המנוח. גם אם גירסה זו (הסתורת את הגירה שמסר עת נחקר במשטרה) נכונה, נשאלת השאלה מדוע לא נמצא לדוחו לירושי המנוח על כך שנחתם זיכרון דברים, כאשר הוא עצמו אמר, בהודעתו ת/53, שורות 3, 4, שכיל פועלה על פי יפוי הכוח הבלתי חוזר כפופה להסכמה יורשי המנוח ?

אין צורך לומר, שהסביר שנתן הנאשם לא הודיעו לירושים על כך שנחתם זיכרון הדברים, רקอก מלשכנע.

(4) ב"כ המשימה ייחס בסיכון חשובות רבה לעובדה כי על פי הסכם הפשרה שהוגש לביהם"ש המחויז בחיפה, במסגרת תא. 39510-05-10 ואושר על ידי בהם"ש, הנאשם, שהוא נתבע מס' 3 בתיק הנ"ל, היה אמור לשאת בתשלום הוצאות בסך של 8,000 ל"נ לתובעים באותו תיק (עצבונו של המנוח ובנו של המנוח), אולם הדבר מופרך שכן, כפי שעולה מ/2, תחילת נרשם בהסכם הפשרה, בכתב יד, כי נתבע מס' 2, מוסא, הוא שישלם ואין ספק שלפני מסירת הסכם הפשרה לבית המשפט שינה מאן דהוא, שזהותו לא הוברה, את הסיפה "2" ל- "3". לא הובאה כל ראייה לכך שהנאשם היה מודע לכך. לטענותו, שלא נסתירה, כאשר הוא חתום על הסכם הפשרה, כל התקון בכתב יד, בסעיף 6 להסכם הפשרה, כלל לא היה והן עימאדו והן עו"ד איאד חלאלה, שהודעתו (מצג ת/48) הוגשה בהסכם, ציינו במפורש כי הנאשם לא היה מוכן לשלם הוצאות. אין חוליקון כי בסופו של דבר עימאדו, שלא היה צד פורמלי להליך בתיק האזרחי הנ"ל, הוא ששלים את ההוצאות. لكن אין לתת כל נפקות, לעניינו, לעובדה שבהסכם הפשרה, כפי שאושר על ידי בהם"ש המחויז, מופיע נתבע 3 (הנאשם) כמו שאמור לשאת בהוצאות.

סוף דבר:

.7

sicomo של דבר, לאור כל האמור לעיל, אני מזכה את הנאשם, מביצוע עבירה של ניסיון לקבלת דבר במרימה בנסיבות חמירות ומזכה אותו, מחמת הספק, מביצוע העבירות של שימוש במסמך מזויף ומרשיע אותו בביצוע עבירה של קבלת דבר במרימה בנסיבות חמירות, שזו עבירה לפי סעיף 415 סיפה לחוק העונשין, תשל"ז -

.1977

ניתנה והודעה היום א' אב תשע"ז, 24/07/2017 במעמד הנוכחים.

משה אלטר , שופט עמיית

[פרוטוקול הושמטה]

החלטה

נדחה לטעונים לעונש ליום 18/09/17 שעה 09.00.

ניתנה והודעה היום א' אב תשע"ז, 24/07/2017 במעמד הנוכחים.

משה אלטר , שופט עמיית

עמוד 16

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il